

CHƯƠNG III

Thời gian trôi qua nhanh quá, thế mà đã một năm. Hân trở nên bình lặng, không còn bướng bỉnh hờ hợt nữa. Hân đi làm về giúp công việc nhà cho mẹ, để quên đi nỗi buồn...

Tin tức của Thái Điền vẫn bật tin.

Riêng Minh Tâm thường gọi thư về cho Hân anh hẹn về nước nay mai, khi tu nghiệp xong. Anh trở về quê hương sẽ trở thành một giáo sư Đại học Ngoại ngữ. Tâm đứng trên đài cao danh vọng, còn Hân không bằng ai!

Bà Hiền nói ra ý định của bà là gả Hân cho Tâm. Cô không phản đối chỉ muốn vâng lời mẹ, để chuộc lại lỗi lầm. Mặt khác Hân cũng muốn quên chuyện cũ. Tất cả những kỷ niệm của Điền, Hân đã đốt sạch. Hân không muốn vướng bận một mối tình đầy man trá mà Điền gieo đau khổ cho cô.

Nhưng Hân vẫn lo sợ cạnh bên lòng, việc làm lỡ của nàng rồi sẽ kết thúc ra sao? Sau này chung sống thật sự với người gọi là chồng. Hân...

Bà Hiền bước vào gọi Hân, cô giật mình nhớ về thực tại, bà Hiền nói:

- Hân à! Con có sửa soạn để ngày mai đón anh Tâm con không vậy?

Hân trả lời:

- Con chuẩn bị xong cả rồi mẹ ạ!

Bà nhắc nhở:

- Con phải vui lên để đón tiếp anh Tâm của con, phải nghe lời mẹ dạy, nếu không mẹ buồn lắm Hân à!

Hân chậm rãi trả lời:

- Dạ, con nghe lời mẹ dạy mà.

Bà Hiền đứng lên:

- Thôi mẹ ra cửa hàng nhé!

Bà Hiền đi rồi, Hân cảm thấy lòng băng khuâng, cô sắp lấy chồng, một người không yêu, có hạnh phúc không?

Sự làm lỡ của Hân cô được người tha thứ. Chỉ bấy nhiêu. Hân suy nghĩ đến đầu óc nhức nhối vô cùng, không giải thích được những rối rắm trong lòng.

Lạy trời cho tất cả được êm xuôi, cho ba mẹ khỏi đau buồn, và cuộc đời mình thay đổi!

Tất cả cũng tại sự ngu dại nông nổi của chính Ngọc Hân mà ra cả...

Người người chen nhau ra phía trước khi chiếc phi cơ sắp sửa đáp xuống sân bay. Ông bà Minh Trí cùng vợ chồng ông Đình Nghi cả Ngọc Hân đã có mặt ở sân bay trước lúc bảy giờ sáng.

Tất cả họ đều ra đón Minh Tâm, ngày vui nhất của Tâm sau bao năm du học trở về nước.

Vợ chồng ông Minh Trí mừng vui hơn ai hết, họ rất hãnh diện lẫn sung sướng có được đưa con làm rạng rỡ mặt cha mẹ, không phụ lòng công lao ông bà bấy lâu lo cho anh ăn học.

Chiếc phi cơ tung cánh trên bầu trời cao, dần dần hạ xuống thấp đáp vào sân bay.

Xa xa ông bà Minh Trí đã thấy thấp thoáng bóng Minh Tâm trong bộ veston nhìn dáng vẻ thật sang trọng, trí thức hẳn ra, đang đi xuống thang máy bay.

Bây giờ thật sự Ngọc Hân mới chú ý những người đi đón Minh Tâm, ánh mắt mỗi người đều hiện rõ niềm vui hơn hữ...

Hân cũng đưa mắt nhìn về người thanh niên thanh tú ấy, với chiếc vali cầm trên tay, tiến bước lại gần ông bà Minh Trí!

Tâm đã nhận thấy ba mẹ và những người thân, anh đưa tay vẫy chào mừng rồi rít. Bước vào phòng khám xét thủ tục giấy tờ đã xong, Tâm vội vã ra phía ngoài phòng. Những người thân cũng nhón nháo đợi anh ở đó!

Bà Trí gọi thật lớn tên anh:

- Minh Tâm!

Tâm mừng rỡ, bỏ chiếc vali xuống bước vội ôm chầm lấy mẹ:

- Mừng mẹ! Con vừa về.

Mẹ khẽ xoay nhìn cha, Tâm nói:

- Con mừng ba! Ba khác nhiều mẹ nhỉ? Ba khỏe nhiều ghê.

Ông Trí siết cánh tay con sung sướng:

- Ba rất hạnh diện có được đứa con biết lo tương lai bán thân, nên ba vui mập ra thế này con à!

Nắm lấy tay cha Tâm cười:

- Con cảm ơn ba vô cùng!

Siết bờ vai con ông nói:

- Ba rất vui, điều ông muốn về đứa con trai duy nhất của ba đã làm ba không thất vọng!

Minh Tâm nhìn về phía bà Hiền:

- Chào bác! Con cảm ơn hai bác đã thương con ra đón mừng ngày con về quê hương! Con đã được nguyện vọng của con rồi bác ạ!

Ông Đình Nghi nói:

- Bác cũng mừng cho con đã thành đạt trong mấy năm du học.

Ngọc Hân nãy giờ nép sau lưng bà Hiền. Bây giờ Minh Tâm mới nhận ra Ngọc Hân bằng xương bằng thịt chứ không phải qua hình ảnh như ngày nào...

Anh tròn mắt nhìn Hân trân trối, bây giờ em đã lớn, đã trở thành một thiếu nữ đẹp hẳn ra, chứ không như cô bé mười ba ngày nào anh đã biết...

Bất chợt Tâm lên tiếng hỏi:

- Ngọc Hân, có phải đây là Ngọc Hân?

Hân chưa kịp trả lời, cô vẫn nhìn anh vẻ ngẩn ngơ, Minh Tâm đẩy ư? Anh đã thay đổi hẳn nên Hân có vẻ bối rối trước lời nói cùng cái nhìn của anh đưa đến.

Bà Minh Trí chợt lên tiếng:

- Ngọc Hân đẩy con ạ! Cô gái mà mẹ đã nói cho con biết qua hình ảnh mẹ gởi cho con!

Bà Hiền cũng nói thêm:

- Đúng rồi cháu Tâm! Nó là Ngọc Hân đó cháu!

Tâm cười ánh mắt Tâm nhìn Hân chăm chăm:

- Anh chào Hân! cảm ơn Hân đã có mặt ngày hôm nay để đón anh.

Đôi mắt Hân chớp nhẹ, cô khẽ nói:

- Dạ, Hân thành thật chúc mừng anh Tâm ngày thành đạt trở về, đem lại niềm vui tốt đẹp cho tất cả những người thân! Anh Tâm có vui không hả?

Siết nhẹ bờ vai Hân, Tâm nói:

- Anh cảm ơn Hân, đã có lời chúc mừng thật tốt cho anh. Anh vui nhiều lắm. Có thể nói là rất vui Hân ạ! Vì hôm nay có Hân, anh sung sướng vô cùng vậy!

Hân cúi nhìn xuống không nói gì thêm, trong đầu óc Hân dấy lên nỗi buồn.

Hân cảm thấy xấu hổ cho mình. Sự nghiệp công danh không có, mà còn buông trôi cuộc đời trong lầm lỗi đáng tiếc...

Nhìn lại Minh Tâm, cô thấy mình không xứng đáng, như mẹ anh đã khen tặng. Hân chỉ thấy mình chỉ là hạt cát giữa sa mạc mênh mông.

Tiếng ông Minh Trí vang lên:

- Thôi, nhanh đi con, về nhà tha hồ tâm sự với cháu Hân. Con hãy kể hết những gì con học ở Paris cho Ngọc Hân nghe đó nhé!

Tất cả đều nở nụ cười tươi trên môi rồi bước ra xe theo lời thúc bách của ông Minh Trí...

Minh Tâm và Ngọc Hân cũng lần bước bên nhau đi về phía chiếc TOYOTA đang đậu nơi bãi gửi xe ở sân bay...

Gian phòng thật sang trọng ở nhà hàng OSKA. Minh Tâm và Ngọc Hân ngồi bên nhau. Hân rất giữ kẽ và ít nói chỉ trừ khi Tâm hỏi cô điều gì.

Tâm gấp thức ăn vào chén Hân, giọng trầm ấm:

- Ăn đi Hân! Sao cứ ngồi lặng thinh vậy?

Hân cười nhẹ nói cùng anh:

- Dạ, Hân vẫn ăn đấy chứ.

Tâm mỉm cười nhìn cô:

- Hân à! Không ngờ lời mẹ anh nói về Hân không sai! Hân hiền quá.

Dứt lời nói anh vẫn nhìn trần vào đôi mắt Hân. Mặc cảm trong Hân như trời dậy, lời nói khen tặng của Tâm như lời phán xét đánh vào đầu, Hân, khơi dậy những lỗi lầm Hân cố muốn quên nhưng lại nhớ.

Tâm bật cười anh cứ ngỡ rằng Hân đang ngại ngùng mắc cỡ trước anh. Vâng! Tâm có ý quá vội vàng khi có ý định tiến tới hôn nhân với Hân mà anh đã thừa qua cùn gia đình?

Anh vội hỏi:

- Ngọc Hân? Hân nghĩ về anh như thế nào hả?

Chớp mắt Hân nhìn anh khẽ nói:

- Nghĩ về điều gì hả anh?

Anh vuốt mái tóc ra sau cười nói:

- Hân có ý nghĩ gì khi anh muốn tiến đến hôn nhân với Hân vậy?

Nụ cười duyên dáng nở trên môi Hân:

- Việc đó tùy ở ba mẹ Hân anh ạ!

Tâm lại cười hỏi Hân:

- Còn riêng Hân thì sao?

Hân cúi đầu mỉm môi không trả lời anh.

Tâm cảm thấy buồn anh buông đũa chống tay lên bàn, chời cằm nói:

- Hân à! Có lẽ anh quá vội vàng phải không Hân?

Hân bật thốt:

- Dạ, không phải , vậy đâu anh.

- Thế thì tại sao Hân trả lời anh?

Hân nhìn anh nói nhỏ:

- Hân chỉ ngại không xứng đáng với anh.

Anh nhìn Ngọc Hân nói:

Anh không bao giờ cô ý nghĩ đó, có lẽ Hân cho là anh không xứng đáng phải không cô bé!

Hân chối cãi:

- Anh Tâm đừng nói thế Hân không bao giờ cô ý đó. Anh đã nghĩ sai về Hân rồi...

Tâm bật cười:

- Hân có giận anh rồi sao? Anh. Xin lỗi Hân. Thật ra anh để ý mền Hân lâu rồi, tại Hân không biết đó thôi. Lúc anh biết Hân ngày ấy cô bé Ngọc Hân còn ngây dại lắm. Còn anh đã được đi tu nghiệp nước ngoài. Nhưng thư từ anh vẫn gửi về gia đình, ba mẹ anh đã chọn vợ cho anh từ lâu. Người ấy là Hân đấy.

Giữa ba mẹ anh và a mẹ Hân là chỗ bạn bè rất thân. Mẹ có gửi hình của Hân qua cho anh. Anh buồn một điều là tại sao thư từ của anh gửi về cho Hân, Hân không hồi âm cho anh dù một lá thư ngắn ngủi.

Anh thất vọng vô cùng, nhưng không sao, bù vào đó anh sung sướng, lẫn vui mừng vì ngày về của anh, vừa xuống sân bay lại có Ngọc Hân đón rước anh niềm nở...

Hân vẫn cúi đầu ăn miếng bánh rán Tâm vừa gắp. Cô vẫn yên lặng không trả lời. Anh lên tiếng hỏi tiếp và thay đổi hẳn lời nói:

- Ngọc Hân! Em có nghe anh nói gì không Ngọc Hân?

Ngọc Hân nghe tim rung động, tiếng nhịp tim trầm lắng. Lời Tâm nói nghe êm ái làm sao?

Tình yêu của Minh Tâm hoàn toàn được gia đình chấp nhận, đồng ý .Hân là dâu con! Còn với Thái Điền thì sao?

Hân chột nhìn Tâm, cố xua đuổi những buồn khổ cho qua...

Đôi mắt Tâm tha thiết nhìn cô có vẻ thất vọng.

Hân khẽ nói:

- Vâng! Hân nghe... nghe tất cả lời anh nói.

Giọng anh vẫn trầm ấm:

- Em có bằng lòng cuộc hôn nhân này không Ngọc Hân?

Hân nhìn anh nói khẽ:

- Nhưng cần có thời gian Tâm ạ!

Anh mỉm cười:

- Nếu được em đồng ý thì anh sẽ chờ đợi!

Lấy khăn lạnh lau tay Hân nói:

- Về đi anh!

Hai người rời khỏi nhà hàng Tâm và Hân hòa vào dòng người, trên đường thật đông đảo nhộn nhịp.

Lâu lắm rồi, có lẽ lâu lắm rồi. Ngọc Hân mới đi trên phố như thế này. Ngồi sau lưng Tâm, Hân cảm thấy anh như cây tùng cao lớn, là chỗ dựa vững chắc trong đời.

Hân thấy nao nao trong lòng, dù đã đối diện với anh nhiều lần, từ khi anh về nước đến giờ. Nhưng hôm nay mới là ngày Hân suy nghĩ về Tâm nhiều nhất...

Ngày ấy vì quá đại khờ Hân đã để lại nỗi buồn đau triền miên trong lòng.

Hân thường có những lúc ngẩn ngơ suy nghĩ.

Minh Tâm lại có vẻ đẹp thanh tú, vẻ đẹp của người thanh niên trí thức. Nhưng không dựa vào đó mà anh phóng túng xao lãng việc học ở nước ngoài.

Tâm vẫn bình dị dễ hòa đồng với mọi người. Người như anh đáng được cho Hân quan tâm, chẳng cần đắn đo suy nghĩ?

Có lẽ trái tim Hân bắt đầu dậy sóng khi đối diện với Tâm rồi. Hôm nay Hân mới thật sự nghĩ về anh.

Đôi má Hân chợt ửng hồng, cô mắc cỡ tự nép đầu vào vai anh.

Con gió thoảng qua mùi hương nơi mái tóc tỏa vào mặt Tâm, hồn lâng lâng, anh tìm lấy bàn tay Hân siết nhẹ:

- Hân nè! Đang nghĩ gì về anh đó?

Hân bối rối vụt ngẩng đầu lên. Tại sao anh hiểu rõ từng ý nghĩ trong Hân như thế?

Tâm hỏi tiếp khi không nghe tiếng trả lời của Hân:

- Sao không trả lời anh, Ngọc Hân?

Hân mím môi hỏi lại:

- Anh Tâm có nghĩ gì về Hân không? Mà hỏi Hân câu ấy?

Tâm nở nụ cười ấm áp:

- Dĩ nhiên anh đang chú ý và nghĩ về em, mới biết em im lặng nghĩ về anh!

Hân cười ranh mãnh:

- Anh Tâm tài quá. Hân xin thua.

Tâm thấy thích thú hỏi:

- Em nghĩ sao nào?

Cô bữu môi:

- Một người tốt, biết chiều bạn gái.

Anh siết chặt bàn tay cô:

- Này nhé! Anh không thích chiều bạn gái, anh chỉ thích chiều người anh yêu mà thôi!

Hân xúc động, cô rút tay về, anh hỏi:

- Em làm gì vậy Hân?

Hân giận dỗi:

- Anh làm tay Hân đau.

Anh cười đáp lời Hân:

- Chứng tỏ tình yêu của anh đối với em nhiều đến mức nào?

Hân mắc cỡ ửng hồng đôi má.

- Thật không đó?

Tâm xìu giọng:

- Em không tin anh?

Hân mím môi cúi đầu không nói.

Giọng Tâm trầm ấm:

- Ngọc Hân! Anh yêu em với tình yêu chân thật, đừng bao giờ nghĩ rằng anh đang đùa giỡn trên tình yêu anh dành trọn vẹn cho em.

Hân nói nhỏ ngọt ngào:

- Em... em xin lỗi anh.

Tiếng em ngọt ngào vang lên bên tai.

Tâm nghe ấm áp con tim. Anh cười hòa:

- Không phải anh nói để bắt lỗi em, anh muốn em nghĩ thật đúng về anh, em yêu ạ!

Hân mím cười thay câu trả lời. Cô biết cô đã mềm yếu với lời ngọt ngào của anh.

Hân biết lòng mình thay đổi. Bây giờ Hân hiểu sự hiện diện của Tâm có gì khác lạ, đã kéo dậy niềm hi vọng trong Hân, Tâm quá thông minh vẹn toàn trước Hân, như thế cô không thể kiềm chế được tình yêu đang trỗi dậy.

Minh Tâm thấy hạnh phúc khi được gần bên Ngọc Hân. Anh yêu Hân vô cùng.

Tâm biết Ngọc Hân nhỏ tuổi hơn anh nhiều và cuộc Đời Tâm, Hân là người tình đầu tiên anh để ý thương yêu!

- Hân ơi! Chúng mình mãi mãi có nhau em yêu ơi!

Minh Tâm vừa ăn cơm xong về phòng khoảng thời gian trống trải không ngủ được anh tìm lấy cuốn báo để đọc. Nhưng anh không đọc được chữ nào, đầu óc luôn mơ tưởng đến Hân.

Thường thì Hân hay đến thăm anh vào trưa thứ bảy, không biết hôm nay Hân có đến không?

Đang suy nghĩ về Hân thì cửa phòng bật mở. Hân hiện ra trước khuôn cửa rộng.

Tâm ngồi dậy bạo dạn hơn, đến gần bên Hân, đón nhận Hân trong vòng tay, anh ôm chặt Hân vào lòng.

- Em.

Ngọc Hân nép vào ngực anh, Tâm vuốt ve mái tóc cô:

- Càng ngày anh càng yêu em nhiều hơn, yêu như đã từ kiếp trước... Em có yêu anh như thế không Hân?

Hân giấu mặt vào ngực Tâm khẽ gật đầu Minh Tâm nói:

- Lúc anh đi du học, em còn là cô bé, anh chỉ thấy ở em là cô bé lí lắc...

- Ai ngờ, bây giờ em là cô gái ôn hòa, thùy mị, êm ái như người trong mộng. Em ít nói không sôi nổi như những cô gái khác.

- Em đúng là mẫu người làm vợ anh Hân ạ! Sao em không nói đi, em đang nghĩ gì hả Hân?

Hân mân mê cúc áo anh nói nhỏ:

- Em ước ao được anh yêu... Có được hạnh phúc và em nghĩ rằng...

- Nghĩ sao hả em?

- Em là người sung sướng, được sống bên anh suốt đời Tâm ạ?

Tâm hơn nhẹ lên trán nàng:

- Anh hứa! Anh sẽ là người chồng tốt của em.

Hân khẽ nói:

- Nếu em có lỗi làm gì, anh tha thứ cho em nghe Minh Tâm?

Tâm cười không cần suy nghĩ:

- Anh là chồng em, vợ anh có lỗi gì cũng do anh một phần, anh phải tha thứ và có bổn phận dạy dỗ em.

Giá như ngày trước Hân nghe những lời dạy dỗ của bất cứ ai, chắc là Hân đã khó chịu ra mặt rồi.

Nhưng bây giờ những lời nói Tâm nói chỉ làm Hân thấy tủi thân hơn. Và Hân cũng mừng, xem ra Tâm cũng có lòng độ lượng, nhân hậu và khoan dung.

Mong rằng đúng như lời mẹ nói Tâm cao thượng sẽ tha thứ mọi lỗi lầm cho con.

Ngọc Hân nép vào ngực anh, đang hồi hộp trong hơi ấm của anh. Hân tự hỏi lần này Hân đã gặp được tình yêu thật sự hay chưa?

Hân cảm thấy lờ mờ giữa Tâm và cô có một sự "Bất tương đồng" Một nỗi lo sợ khiến Hân ngẩng mắt nhìn Tâm. Anh hôn vào đáy mắt nàng:

- Anh thích hôn vào ánh mắt buồn buồn của em!

Anh trong trắng quá. Hân cảm thấy mình đang lừa gạt Minh Tâm... phải chi em chưa tự làm hại đời em, phải chi lúc ấy anh đối diện bên em, gần gũi em thì em không khổ như bây giờ.

Nước mắt Hân chợt trào ra: Tâm cuống quýt:

- Hân! Em khóc ư? Tại sao em khóc?

Đưa tay chậm lệ, Hân nói:

- Em... khóc vì... em sung sướng. vì em được anh thật lòng yêu.

Vòng tay Tâm siết chặt Hân hơn:

- Anh cũng đang dạt dào tình yêu cháy bỏng trong lòng đây. Em cứ khóc cho sự sung sướng vì tình yêu chúng mình đi em...

Tâm cúi xuống tìm đôi môi run rẩy của Hân. Lần đầu tiên Tâm biết tận hưởng bờ môi thơm của người con gái...

Tâm khẽ khàng trầm ấm bên tai Hân:

- Em yêu! Nếu em muốn chúng mình ở gần bên nhau mãi mãi trọn đời, tôi nay anh sẽ nói cùng ba mẹ làm lễ hỏi, rồi sau đó làm lễ cưới cho chúng mình trước tết nghe Hân.

Hân sung sướng nép vào ngực anh:

- Vậy là tết này anh và em ở gần bên nhau, anh sẽ đưa em đi chơi đi chúc tết bạn bè...

Tâm gật đầu:

- Chúng mình hạnh phúc có đôi phải không cô bé?

Hân thẹn thùng úp mặt vào ngực anh, cô thực sự thấy mình đang hạnh phúc...